

EDUCACIÓ I CONVIVÈNCIA, RESSÒ n° 358, 2009

Voldria parlar de l'educació de la nostra joventut i de la convivència entre tots. Ara ens queixem de mala educació, robatoris, inseguretat, etc ,etc. Us he preparat unes quantes dates del segle XX. No hem canviat tant: el jovent ara bolca jardineres, va de pressa amb el cotxe i fa barrabassades. A la meua joventut, un company pujava amb el cotxe les escales de l'església i un altre trencava faroles amb una escopeta de balins. I en la joventut del meu pare penjaven gats per la cua a les portes de les cases o treien pedres de davant les cases perquè el sereno els cridés dues o tres hores abans.

Llegim unes quantes dades abans d'arribar a conclusions. L'octubre de 1914 el regidor Narcís Ferran es queixava “de la tolerancia de escándalos en la vía pública de un modo especial durante la noche, por borrachos y gente aficionada a abusar del derecho y paciencia de los vecinos”.

El mes de juny de 1915 s'ordenava als agutzils que vigilessin amb ganer “para evitar las molestias que algunos grandullones causaban a los vecinos de la Plaza de la Constitución todos los días de 9 a 10 de la noche.”

El 1918 es prohibien durant la Festa Major “los acostumbrados juegos de ruletas y otros donde va a parar el dinero de los chiquillos y de los incautos”

El 1922 s'extremava la vigilància de cara a la Festa Major “para evitar que ladones y rateros hagan de las suyas

El 1923 s'iniciava una campanya contra la casa de barrets que s'havia instal·lat sota l'ajuntament. Ara, no tenim casa de barrets però si cadires de barrets a cada carretera de sortida del poble.

El febrer de 1934 un grup de brètols destruï els rètols i els bancs de Sant Salvador i l'ajuntament va oferir una recompensa de 100 pessetes per qui els denunciés.

L'any 1937, en plena guerra civil, es prohibia als joves menors de 16 anys que romanguessin pels cafès als vespres a excepció dels diumenges. Se'ls prohibia jugar a qualsevol tipus de joc d'atzar i amb diners i se'ls demanava –sens èxit- que acudissin a les classes nocturnes i a la biblioteca popular per completar el seu ensenyament. Respecte als adults, els cafès havien de tancar a les onze i només es permetia jugar a la manilla, jugant-s'hi com a màxim la consumició

L'any 1944 s'inaugurà el passeig de la Font Picant. Poc durà l'alegria, ja que el mes de juny posaren sal al peu dels arbres acabats de plantar en el camí anomenat de Les Basses que és el que comunica la carretera de Sant Hilari amb el passeig de la Font

Picant. Al no trobar-se als culpables, l'ajuntament multà amb 10 pessetes a “todos los terratenientes propietarios lindantes con el camino”

Fixeu-vos què escrivia Josep Ribas, de La Cellera, l'any 1907: “ La cultura camina a passos de gegant conduint-nos a la barbàrie. Espanta la manera en que fuig de la societat. Si donem una mirada en el comportament dels petits que demà seran grans, ens cal témer un pervindre lamentable. Els nois de avui dia son un prodigi de grosseria: tenen mals instints y falta absoluta de bona criança. No hi ha més que observar-los en llibertat per carrers i places, en los seus jocs, llenguatge i manera de obrar. Veureu que parlem com carreters; fumat a tot drap, com els grans; juguen com els troneres i no hi ha picardia que no coneguim o practiquin com a pícars consumats. Veritat que no tenen ells la culpa de tot ja que en sa major part tenim tots”. Fa cent anys. Llegeixo el que portava no fa gaire un diari:

“Els nostres joves avui dia només estimen el luxe, tenen pèssims modals i menyspreen l'autoritat. Mostren poc respecte als seus superiors i prefereixen les conversacions inútils a l'exercici físic. Són uns tirans a les seves llars. Ja no s'aixequen quan arriba algú a casa, no respecten els pares, conversen entre ells quan estan acompanyats de majors, devoren el menjar ràpidament i són uns dèspotas amb els seus mestres”

Es la queixa generalitzada que tots ens fem. Sortosament i no malauradament, aquesta cita és de Sòcrates, filòsof grec de fa 2.500 anys. O sigui que ja ho veieu. Res canvia, tot és igual, només el que ens envolta varia (la tecnologia), però la naturalesa humana és la mateixa: la queixa del xoc generacional. He llegit documents del segle XVIII on els professors d'Universitat es queixaven que els alumnes els hi arribaven mal preparats i sense saber res de res. Us sona això? Estem allà mateix. Com diu Eudald Carbonell, ens hem hominitzat però encara ens estem humanitzant. A Santa Coloma i a la Xina Popular, com diria en Josep-Lluís, ara perdut al mig de tantes ambaixades. Com a pare, mestre i historiador només puc dir-vos: davant la queixa, constància; davant la queixa, perseverància; davant la queixa, voluntat. La queixa no serveix per a res. I a més, us acabo demostrar que és falsa.